

Oculi
3. postní neděle
1Pet1,3-5
3.3.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Požehnán buď Hospodin, že vyslyšel mé prosby!
Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá.

Píseň: 94

Čtení: J3,1-15

Píseň: 523

Kázání: 1Pet1,3-5

Po představení pisatele a oznámení adresátů listu se autor dostává k chvalořečení. *Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista.* A opět mne napadá, jak bychom se my, po představení sebe sama, adresátům našeho dopisu dále představili.

Adresát se představuje i nepředstavuje. Rovnou zpívá chvalozpěv tomu, který je přednější než on sám. Vlastně nemluví i mluví o sobě. Jako by říkal: moje síla, můj život je spojen s Bohem. To jsem já. Tady stojím a nemůžu jinak. Ale pozor, ten Bůh není něco ve smyslu „nad námi něco je“. Není ani někým, který chce, abychom jej upláceli svými úlitbami, a tak si jej naklonili jako mocného člověka.

Ten, ve kterého jsem uvěřil, je Otcem. No, jo. Každý máme jinou představu o otci. Znásilňovaná dcera, týraný syn, dcera nekriticky zahleděná do svého otce, všichni mají jinou zkušenost se svým otcem. Tato zkušenost se jistě propisuje do jejich života.

Nicméně svědek víry si přesto dovolí vzít tento obraz, aby nám pověděl něco důležitého. Ten Otec je Otcem Pána našeho. Nejsme jedináčci. Je nás víc. Máme Otce, který je zároveň naším Otcem, tedy nás všech, kteří tu dnes sedíme, a ještě k tomu Otcem našeho Pána. Sluší se tedy dobře mluvit – eulogein – o svém Otci Bohu.

Posuňme se dál. Ten Otec je: *Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.* Ten Otec náš

i našeho Pána je hybatelem dějin a dějů. Nikoli jako nějaký chladný, věčný princip, zákon, zákonitost, ale jako ten, který se solidarizuje s Ježíšem Kristem. Tedy tím, jenž byl skutečnou postavou, jenž nepopíratelně žil, trpěl, zvítězil nad smrtí a byl vzkříšen. To se skrývá za titulem Kristus.

Nemalou roli na tom všem sehrála nikoli naše spravedlnost a mravní dokonalost, ale milosrdenství. Milosrdenství Otce, který aktem vzkříšení nám dal šanci se nově narodit. A díky tomu máme dobře mluvit – tedy eulogein – o Bohu.

Tak, a nyní jsem řekla absurditu nad absurditu. Hloupost nad hloupost, dogma nad dogma. Blábol nad blábol, jak řekli učedníci, když ženy mluvily o vzkříšení. Hlava to nebere.

Nejdřív smrt, do které se vlastně rodíme, a potom vzkříšení. Nejdřív život a potom rození. To nedává smysl. Tyto všechny metafory nám mají povědět, že tajemství zmrtvýchvstání nepochopíme, nepobereme.

Jako Nikodém se divíme; to máme svůj život žít pozpátku, abychom se mohli dožít šekiny – tedy Boží přítomnosti, království Božího nebo prostě jenom spočinutí? To už se ani nechce o Bohu mluvit, a nejen to, mluvit o něm dobře – eulogein.

Tak to jsme se tedy zasekli. Jak dál, jak se nezaseknout nad tím nepochopitelným obratem o vzkříšení a novém rození?

Abychom se nezasekli, měli bychom větu dočíst do konce a ten konec nepřeslechnout. *Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.*

To vše, smrt, vzkříšení z mrtvých, nové rození není jen terminus technicus, ale ukazuje nám účel toho všeho. Proč se to stalo, abychom měli naději, tedy otevřenou budoucnost. Už se nemusíme ohlížet na tu zatracenou smrt, nemusí nás děsit. Už se nemusíme strachovat, co bude. Můžeme žít nyní a tady a teď. Je to proto, protože máme naději na dědictví.

Lidského dědictví se nemusíme dočkat. Nemusíme čekat, až nám mrtví předají, co nashromáždili nebo prošťurovali. Bohatství můžeme zdědit, ale též můžeme o ně přijít špatným hospodařením.

Dědictví, ve kterém máme mít naději, je totiž jiné povahy i substance. Je *nehynoucí, neposkrvněné a nevadnoucí*. Jestliže my zemřeme, ono nezahyne. Jestliže naše dědictví je znečištěno vším možným, toto dědictví nemá poskrvny. Jestliže vše uvadá a chřadne, toto dědictví nejenže neuvadá, ale roste. A opět trojina nemožností. Naše zkušenost je taková, že mnohé hyne, nic není absolutně neposkrvněné lidskou rukou, a vše kolem uvadá, a to nejen rostliny. Tak možná nyní se opět moje ústa zvednou k tomu, abych o Bohu mluvila dobře, tedy eulogein.

Nakonec poslední obraz, který nám je již bližší. *Boží moc vás skrze víru střeží*. Jako vojenská hlídka střeží svého chráněnce, tak nikoli my sami sebe, ale víra – dar shůry – nás střeží, abychom již nyní, v tomto čase, mohli naplno prožít spasení, tedy záchranu, nezávisle na objektivních okolnostech. Již nyní jsme střeženi Boží mocí, aby naše víra neuvadla, neposkrvnila se, nezahynula. Tento akt střežení se neděje jenom nyní, ale i do budoucna. Je naděje, cesty nejsou uzavřené. Tak tedy budu dobře mluvit – eulogein – o mém Bohu, kterého jsem poznala skrze Pána Ježíše, Krista.

Pane, prosíme, střež nás, abychom ve chvílích selhání vždy sahalí po tvé hlídce, která nám dává naději dobrou.

Amen.

Píseň: 620

Poslání:

Narodili jste se z nehynoucího semene, skrze živé a věčné slovo Boží.

Požehnání:

Pokoj bratřím i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista.
Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 418